

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ตามยุทธศาสตร์ชาติ ระยะ 20 ปี ได้กำหนดวิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” โดยที่ความมั่นคงเป็นรากฐานของทั้ง 3 ประการที่จะทำให้เกิดความมั่นคงและยั่งยืนได้นั้น ภายใต้คำว่า “ยั่งยืน” หมายถึง การพัฒนาที่สามารถสร้างความเจริญ รายได้และคุณภาพชีวิตของประชาชนให้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจที่อยู่บนหลักการใช้ การรักษาและการฟื้นฟูฐานทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน ไม่ใช่ทรัพยากรธรรมชาติจนเกินพอดี ไม่สร้างมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อม จนเกินความสามารถในการรองรับและเยียวยาของระบบนิเวศน์ การผลิตและการบริโภคเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ทรัพยากรธรรมชาติมีความอุดมสมบูรณ์มากขึ้นและสิ่งแวดล้อมมีคุณภาพดีขึ้น คนมีความรับผิดชอบต่อสังคม มีความเอื้ออาทร เสียสละ เพื่อผลประโยชน์ส่วนรวม รัฐบาลมีนโยบายที่มุ่งประโยชน์ส่วนรวมอย่างยั่งยืนและให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชน และทุกภาคส่วนในสังคมยึดถือและปฏิบัติตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อการพัฒนาในระดับอย่างสมดุล มีเสถียรภาพและยั่งยืน (ร่างยุทธศาสตร์ชาติ. สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2561 : 8)

โดยมีประเด็นยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน ประเด็นที่ 1 มหาอำนาจทางการเกษตร ในด้านเกษตรปลอดภัย จากแนวโน้มความต้องการของผู้บริโภคที่เอาใจใส่ดูแลสุขภาพมากขึ้นการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ และอันตรายจากการปนเปื้อนสารเคมีในสินค้าเกษตรทั่วโลก ส่งผลให้ผู้บริโภคหันมานิยมบริโภคผลิตภัณฑ์อาหารและสินค้าเกษตรที่ไม่ใช้สารเคมีและให้ความสำคัญกับคุณภาพและความปลอดภัยของผลิตภัณฑ์มากขึ้นอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ การสร้างความตระหนักแก่ผู้ผลิตและผู้บริโภคทั่วโลกในเรื่องความสำคัญของมาตรฐานระบบการจัดการความปลอดภัยของอาหาร โดยการควบคุมป้องกันอันตรายจากฟาร์มถึงโต๊ะอาหาร (Farm to Table) จึงต้องให้ความสำคัญกับเกษตรปลอดภัย (ร่างยุทธศาสตร์ชาติ. สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2561 : 26-27)

จากข้อมูลสถานการณ์ของข้อมูลจากมูลนิธิผู้บริโภค พบว่าผักผลไม้เกินครึ่งที่มีจำหน่ายอยู่ทั่วไปมีการตกค้างของสารเคมีกำจัดศัตรูพืช 55.9% ค่ะน้า 58.3% กระเพรา 53.8% สตรอเบอร์รี่ และส้มจีน ชนิดละ 50% ถั่วฝักยาว 42.9% ผักชี 36.4% แต่งโมตกค้างเกินค่ามาตรฐาน Maximum

Residue Limit หรือ MRL ของไทย มีมากถึง 46.6% และเมื่อจำแนกตามมาตรฐาน Q ผักที่มีการตกค้างของสารเคมีกำจัดศัตรูพืชมากที่สุด คือ ผักผลไม้ที่ได้รับการรับรอง 53.3% และแหล่งจำหน่ายที่ตกมาตรฐาน MRL น้อยที่สุดคือ ตลาดอยู่ที่ 40.0% เมื่อจำแนกตามชนิดผักผลไม้พบว่า ชนิดผลผลิตที่มีการตกค้างของสารเคมีกำจัดศัตรูพืชเกินค่า MRL มากที่สุด คือ ส้มสายน้ำผึ้ง ตกเกณฑ์ 100% รองลงมาได้แก่ ฝรั่ง 69.2% แอปเปิล 58.3% และพริกแดง 8.3% (ผาสุข แก้วเจริญฤตา. 2559 : 18)

นอกจากนี้ยังมีผลงานวิจัยจากมูลนิธิชีววิถี (2558) พบว่า แนวโน้มการใช้สารเคมีกำจัดศัตรูพืชในไทยมีอัตราที่เพิ่มขึ้นตามลำดับ ในขณะที่ภาครัฐไม่มีการกำหนดเป้าหมายลดการนำเข้าสารเคมีแต่ประการใด ไม่มีการประกาศห้ามนำเข้าสารเคมีอันตรายร้ายแรงที่หลายประเทศห้ามใช้ ไม่มีข้อเสนอเก็บภาษีจากกลุ่มธุรกิจที่นำสารเคมีที่มีมูลค่าการนำเข้า 22,000 ล้านบาท และมียอดขายมากกว่า 60,000 ล้านบาทต่อปี ที่มาสร้างปัญหาสิ่งแวดล้อมพิษให้กับประเทศไทย ไม่มีการควบคุมการโฆษณาและส่งเสริมการขายสารเคมีอย่างจริงจัง ทั้ง ๆ ที่ละเมิดข้อกำหนดเกณฑ์ทางจริยธรรมขององค์การระหว่างประเทศ (FAQ Code of Conduct) แต่กลับพบว่ามี การแต่งตั้งบุคคลจากกลุ่มธุรกิจสารเคมีที่มีผลประโยชน์ทับซ้อนเข้ามาเป็นคณะกรรมการวัตถุอันตราย ไม่ใส่ใจและไม่ให้ความสำคัญกับการให้ข้อมูลที่แท้จริงต่อเกษตรกรและผู้บริโภคเกี่ยวกับปริมาณสารเคมีกำจัดศัตรูพืชที่ตกค้างในผัก ผลไม้ สิ่งแวดล้อมและห่วงโซ่อาหารในธรรมชาติ นับเป็นวิกฤติของมวลมนุษยชนไทยที่ต้องกินและเสพสารเคมีทั้งรู้ตัวและไม่รู้ตัว ที่นับวันยิ่งรุนแรงมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลสำนักควบคุมพืชและวัสดุทางการเกษตรได้รายงานถึงมูลค่าการนำเข้าวัตถุอันตรายทางการเกษตร ประเภทสารเคมี ใน พ.ศ.2554 พบว่ามีมูลค่ามากกว่า 22,034 ล้านบาท (คณะกรรมการพัฒนาคุณภาพชีวิต สาธารณสุขและคุ้มครองผู้บริโภค, มูลนิธิชีววิถี, ออนไลน์) และในช่วง 3 ปีที่ผ่านมา ตั้งแต่ พ.ศ.2553-2555 มีการนำเข้าสารเคมีเฉลี่ยสูงถึง 138.8 ล้านกิโลกรัม สารเคมีจำนวนมากที่นำเข้ามาสู่วงจรการเกษตรของไทย ได้เป็นต้นทุนการผลิต ที่เกษตรกรไทยจำต้องแบกรับภาระนี้ไว้ ความเสี่ยงจากการทำเกษตรเชิงเดี่ยว ที่มีการกำหนดราคาตลาดโดยพ่อค้าคนกลาง และเป็นรายได้หลักของครอบครัวยังเป็นสิ่งที่ทำให้เกษตรกร ไม่กล้าเสี่ยงต่อความเสียหายใดๆ ที่จะเกิดขึ้นเพราะหมายถึงรายได้ของครอบครัวที่ต้องใช้จ่าย การทำการเกษตรที่ยังลงทุนสูง ยิ่งกลัวก็ยิ่งใช้ กลายเป็นวัฏจักรที่สุดท้าย ทั้งผู้ผลิตและผู้บริโภคต่างพากันตกลงไปในวงจร อาหารปนเปื้อนสารกำจัดศัตรูพืชกันถ้วนหน้า ซึ่งสิ่งที่ตามมาคือปัญหาสุขภาพของทุกกลุ่มวัย ซึ่งในวันนี้สารเคมีส่งผลกระทบต่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในระดับยีนที่เริ่มตั้งแต่ในครรภ์มารดาจนถึงเชิงตะกอนเลยก็ว่าได้ (ผาสุข แก้วเจริญฤตา. 2559 : 30-31)

จากปัญหาการใช้สารเคมีดังกล่าว ทำให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพและสิ่งแวดล้อม รวมถึงผลกระทบต่อภาวะโลกร้อนทำให้มนุษย์เห็นถึงความสำคัญจึงลดการใช้ทรัพยากรที่เป็นภัยต่อสิ่งแวดล้อม วิถีชีวิตของมนุษย์จึงเข้าสู่ตลาดของการตลาดสีเขียว (Green Marketing) ซึ่งมีอัตราการเติบโตอย่างต่อเนื่อง ทุกคนในสังคมได้ตื่นตัวต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม โดยการผลิตสินค้าที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมขึ้นที่เรียกว่า “ผลิตภัณฑ์สีเขียว (Green Product) โดยการผลิตมาจากกรรมวิธีธรรมชาติ และไม่มีการเจือปนสารเคมี ใช้เทคโนโลยีการผลิตที่สะอาด มีมลพิษน้อยและ

สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ได้ แนวทางของ Green Marketing แบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ Green, Greener และ Greenest ซึ่งมีอิทธิพลต่อผู้บริโภคและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในระดับที่ต่างกัน จากระบบการตลาดดั้งเดิม (Classical Marketing) ที่ประกอบด้วยผลิตภัณฑ์ (Product), ราคา (Price), สถานที่จัดจำหน่าย (Place), และการส่งเสริมการตลาด (Promotion) มาเป็นระบบการตลาดสมัยใหม่ที่มีชื่อเรียกกันหลายชื่อ เช่น การตลาดสมัยใหม่ (New Marketing) การตลาดเชิงนิเวศน์ (Ecological Marketing หรือ Eco-marketing) และการตลาดสีเขียว (Green Marketing) นั่นถือได้ว่าเป็นแนวคิดที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมสอดคล้องกับตลาดเพื่อสังคม (Societal Marketing) โดยมีเป้าหมายเพื่อสร้างความพึงพอใจให้กับผู้บริโภคและสังคมในระยะยาว ผู้บริโภคสีเขียว (Green consumers) ได้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการซื้อและบริโภคไม่ใหม่ผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม โดยมีปัจจัยที่มีผลทำให้ ผู้บริโภคยินดีที่จะจ่ายเพิ่มในส่วนของผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีอยู่ 5 ปัจจัย คือ ลักษณะด้านประชากรศาสตร์ (demographics characteristics) ความรู้ (knowledge) คุณค่าหรือค่านิยม (values) ทักษะคติ (attitudes) และพฤติกรรม (behavior) ทั้งนี้ประโยชน์ที่ได้รับจากผลิตภัณฑ์สีเขียวมี 5 ประการ ดังนี้ (1) ประสิทธิภาพและความคุ้มค่า (efficiency and cost effectiveness) (2) สุขภาพและความปลอดภัย (health and safety) (3) คุณสมบัติของผลิตภัณฑ์ (performance) (4) สัญลักษณ์และสถานะ (symbolism and status) (5) ความสะดวก (convenience) การจัดการคุณภาพโดยรวมสำหรับสภาพแวดล้อม (total quality management: TQM for the environment) เป็นแนวทางเชิงระบบของบริษัทที่มุ่งเน้นด้านคุณภาพในการจัดการผลิตภัณฑ์ และกระบวนการผลิตที่ผสมผสานกับการบริหารจัดการด้านสภาพแวดล้อม การลดปริมาณขยะ และการป้องกันภาวะมลพิษ (waste reduction and pollution prevention)

จากการสำรวจข้อมูลชุมชนเบื้องต้นขององค์การบริหารส่วนตำบลปงน้อย อำเภอดอยหลวง จังหวัดเชียงราย พบว่าหมู่ที่ 5 บ้านป่าลัน ต.ปงน้อย อ.ดอยหลวง จ.เชียงราย เป็นหมู่บ้านที่มีครัวเรือนอาศัย ประมาณ 208 ครัวเรือน เป็นหมู่บ้านอีสานที่มีบรรพบุรุษอพยพมาจากจังหวัดกาฬสินธุ์และจังหวัดขอนแก่น จึงมีวัฒนธรรมไทย-อีสาน เช่น การจัดประเพณีบุญบั้งไฟในช่วงเดือนพฤษภาคมของทุกปี ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทำเกษตรกรรมหลักโดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำเกษตรเชิงเดี่ยว ได้แก่ การปลูกยางพารา และประชากรบางส่วนมีอาชีพเสริมจากการปลูกผักปลอดสารพิษจำหน่ายในชุมชนและการปลูกผักปลอดสารพิษบริโภคในครัวเรือน ดังนั้นหมู่บ้านป่าลันจึงมีศูนย์การเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงบ้านป่าลัน ที่ก่อตั้งมาตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ปี 2549 เป็นฐานการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมให้ความรู้เกษตรกร จำนวน 12 ฐาน ประกอบด้วย การเพาะเห็ด การทอเสื่อกก การปลูกมะนาวในวงบ่อ การขยายกิ่งพันธุ์มะนาว การตัดกระถางยางรถ ปุ๋ยอินทรีย์คุณภาพสูง การเพาะเห็ดฟางในตะกร้า การเลี้ยงไก่ประดู่หางดำ ยางพารา สวนผสมผสาน การทำน้ำหมักชีวภาพและ ไตรโคเรเตอร์มา ทางศูนย์การเรียนรู้ฯ มีการจัดอบรมเพื่อให้เกษตรกรได้เรียนรู้จากฐานการเรียนรู้ โดยการสร้างวิทยากรแกนนำชุมชน ถ่ายทอดความรู้ให้กับเกษตรกร เช่น การวิเคราะห์ดิน โดยใช้ฐานการ

เรียนรู้ดังกล่าว ให้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการผลิตอาหารปลอดภัยของชุมชน ภายใต้แนวคิด “พออยู่ พอกิน มั่งมี ศรีสุข” สามารถปลูกพืชผักปลอดสารพิษบริโภคในครัวเรือน โดยเน้นการปลูกในกระถางรถยนต์ของแต่ละครัวเรือน ซึ่งมีพื้นที่จำกัด เพื่อการดูแลรักษาและความปลอดภัยในการปลูก เกษตรกรบางรายมีพื้นที่ปลูกภายในบริเวณบ้าน และมีบางส่วนที่ปลูกผักปลอดสารพิษเป็นอาชีพหลัก ดังนั้นจึงมีปริมาณผลผลิตไม่มาก ประกอบกับหมู่บ้านป่าลันไม่มีตลาดสดในการซื้อสินค้าเพื่อบริโภค ภายในชุมชน เกษตรกรจึงมีความต้องการตลาดชุมชน

นอกจากพืชผักปลอดสารพิษแล้ว บ้านป่าลันยังมีกลุ่มอาชีพที่จำหน่ายสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) ของหมู่บ้านป่าลัน ได้แก่ กลุ่มทอผ้าพื้นเมือง บ้านปงน้อยใต้ ผลิตภัณฑ์มีให้เลือกหลายรายการ เช่น ผ้าขาวม้า ผ้าพันคอ ผ้าถุง หรือผ้าทอพื้นเมืองเป็นเมตร เพื่อนำไปตัดชุดตามความต้องการ ซึ่งจำหน่ายในราคาไม่แพง เป็นผลิตภัณฑ์ของกลุ่มพัฒนาสตรี โดยมีแม่คำมี ปงกันมูล เป็นประธานกลุ่ม และกลุ่มทอเสื่อกก บ้านป่าลัน ผลิตภัณฑ์ที่ทำมาจากเสื่อกก มีคุณภาพราคาเป็นกันเอง เช่น เสื่อกก ผ้ามาจกจากเสื่อกก กระเป๋าจากเสื่อกก เพื่อส่งเสริมเกษตรกรให้มีรายได้ขยายโอกาส โดยมีคุณรุ่งอรุณ ไชยสีหา เป็นประธานกลุ่ม

เพื่อส่งเสริมสนับสนุนในการผลิตอาหารปลอดภัยของชุมชน เป็นแนวทางการแก้ไขปัญหา ผลผลิตทางการเกษตรในระยะยาวอย่างยั่งยืน นอกจากการดำเนินงานตามพันธกิจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแล้ว การบูรณาการทำงานร่วมกับหน่วยงานภาครัฐภาคเอกชน สถาบันการศึกษา และภาคีเครือข่ายอื่น ๆ เพื่อส่งเสริมให้เกษตรกรมีการพัฒนาปรับปรุงการผลิตให้มีคุณภาพตรงตามความต้องการของตลาด โดยการเชื่อมโยงเครือข่ายการผลิต การตลาดบนพื้นฐานการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายนั้น ทางมหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยเพื่อการศึกษาและพัฒนาชุมชนท้องถิ่น มีพันธกิจด้านการวิจัย บริการวิชาการ ถ่ายทอดเทคโนโลยีที่เหมาะสมกับชุมชน สร้างองค์ความรู้และนวัตกรรมในการพัฒนาชุมชนท้องถิ่น จนเกิดการใช้ประโยชน์ร่วมกับชุมชน โดยการเชื่อมต่อระบบ กลไกการดำเนินงานกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่ จากความร่วมมือของภาควิชาการ และพื้นที่วิจัยโดยองค์การบริหารส่วนตำบลปงน้อย อำเภอดอยหลวง จังหวัดเชียงราย เพื่อเป็นการนำองค์ความรู้จากงานวิจัยไปลดปัญหาดังกล่าว โดยใช้กระบวนการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคีเครือข่าย ในการดำเนินงานวิจัยรูปแบบตลาดสีเขียวแบบมีส่วนร่วมขององค์การบริหารส่วนตำบลปงน้อย อำเภอดอยหลวง จังหวัดเชียงราย และภาคีเครือข่าย

1.2 วัตถุประสงค์

1. เพื่อวิเคราะห์สถานการณ์การผลิตและการจำหน่ายสินค้าเกษตรปลอดภัย
2. เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการตลาดสีเขียวปลอดภัยแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคีเครือข่าย

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

1.3.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา ได้แก่

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการจัดการตลาดสีเขียวปลอดภัยแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคีเครือข่าย ซึ่งมีรายละเอียดที่จะศึกษาดังต่อไปนี้

1.3.1.1 สถานการณ์การผลิตและการจำหน่ายสินค้าเกษตรปลอดภัย

1.3.1.2 รูปแบบการจัดการตลาดสีเขียวปลอดภัยแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคีเครือข่าย

1.3.2 ขอบเขตด้านพื้นที่การศึกษา

พื้นที่วิจัยหมู่ 5 บ้านป่าลั่น ตำบลปงน้อย อ.ดอยหลวง จ.เชียงราย และองค์การบริหารส่วนตำบลปงน้อย อ.ดอยหลวง จ.เชียงราย

1.3.3 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในองค์การบริหารส่วนตำบลปงน้อย อ.ดอยหลวง จ.เชียงราย และเครือข่ายเกี่ยวข้องในห่วงโซ่อุปทานตลาดสีเขียวและระบบการผลิตสินค้าเกษตรปลอดภัย

กลุ่มตัวอย่างที่เกี่ยวข้องในห่วงโซ่อุปทานตลาดสีเขียวและระบบการผลิตสินค้าเกษตรปลอดภัย ทั้งภาคประชาชน สัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูลที่เป็นกลุ่มผู้บริหารภาครัฐ ภาคเอกชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อาทิเช่น กลุ่มเกษตรกร ผู้นำชุมชน ผู้นำกลุ่มอาชีพ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เกษตรอำเภอ ผู้จัดการธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ผู้ประกอบการธุรกิจอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง จำนวน 20 คน

1.3.4 ขอบเขตด้านระยะเวลาที่ศึกษา

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เวลาดำเนินการศึกษาในช่วงวันที่ 1 เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2559 ถึงวันที่ 31 เดือนตุลาคม พ.ศ. 2560

1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ

รูปแบบตลาดสีเขียวแบบมีส่วนร่วมขององค์การบริหารส่วนตำบลปงน้อย อ.ดอยหลวง จ. เชียงราย และภาคีเครือข่าย หมายถึง รูปแบบตลาดที่จำหน่ายผลผลิตสินค้าเกษตรปลอดภัยแบบมีพื้นที่จำหน่ายจริง หรือการให้บริการซื้อขาย สินค้าแบบออนไลน์ ที่เกิดจากกระบวนการ กลไก ความร่วมมือของชุมชน และการสนับสนุนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รวมถึงภาคีเครือข่ายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ผลผลิตสินค้าเกษตรปลอดภัย หมายถึง ผลผลิตปลอดภัยหรือผลผลิตไร้สารเคมีหรือสารพิษปนเปื้อน ผลผลิตที่ไม่ใช้ทั้งยาฆ่าแมลงเคมีและปุ๋ยเคมีในการผลิต แต่เมล็ดพันธุ์อาจเป็นเมล็ดพันธุ์ที่ไม่ใช่อินทรีย์

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หมายถึง องค์การบริหารส่วนตำบลปงน้อย อ.ดอยหลวง จ.เชียงราย

รูปแบบการจัดการตลาดสีเขียวปลอดภัย หมายถึง รูปแบบการจัดการห่วงโซ่อุปทานของผลผลิตสินค้าเกษตรปลอดภัย

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคีเครือข่ายได้ทราบถึงกระบวนการพัฒนาคุณภาพผลผลิตสินค้าเกษตรปลอดภัยที่เหมาะสมกับพื้นที่และตรงตามความต้องการของตลาด เพื่อใช้ในการวางแผนการผลิตสินค้าเกษตรปลอดภัยและการจัดการตลาดสีเขียวแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคีเครือข่าย

2. ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคีเครือข่ายผู้ที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายการพัฒนาห่วงโซ่อุปทานสินค้าเกษตรปลอดภัย ทราบถึงแนวทางการพัฒนาคุณภาพผลผลิตสินค้าเกษตรปลอดภัยและการจัดการตลาดสีเขียวแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคีเครือข่าย เพื่อไปใช้ในการพัฒนาสินค้าเกษตรชุมชน

3. ข้อค้นพบทางวิชาการที่ได้จากงานวิจัยนี้ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคีเครือข่ายสามารถนำไปเป็นข้อมูลเชิงวิชาการเพื่อใช้ปรับเป็นแนวทางการพัฒนาคุณภาพผลผลิตสินค้าเกษตรปลอดภัยที่เหมาะสมกับพื้นที่อื่น ๆ รวมทั้งสามารถนำไปเป็นแนวทางการพัฒนาต้นแบบ (Model) ของกระบวนการพัฒนารูปแบบตลาดสีเขียวแบบมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคีเครือข่าย

1.6 กรอบแนวคิดการวิจัย

